
Høstmøde 1930

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Høstmøde 1930	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Høstmøde 1930

Prædikedato 26. september 1930

Prædiken ID P260930-01

Kilde KMF-nr. 26.14.01

Høstmøde.

Naar man har bedt mig om at tage Ordet ved vort Høstmøde og det i Aar er Faldet paa d. 26 Sept, har jeg tænkt mig med lidt spredte Udbrud at kredse omkring Dagen i Dag, dens historiske Begivenhed, at vor Konge fylder 60.

De ved jo, at Danmark er et af Europas ældste Kongerier, ja, at det er det eneste Land i Europa, der praktisk talt igennem 1000 Aar har været Kongedømme og tilmed haft det samme Blod paa Tronen gennem disse 10 Aarhundreder. Thi Led for Led oftest gennem Mænd, af og til gennem Kvinder fører 10ende Chr. sit Ophav tilbage lige til Gorm d. Gamle. Nu høres det stundom: hvad kommer de gl. Sager os ved, hvad skal vore Børn lære om disse gl. Konger for? det er efter min Mening usund Tale, i hvert Fald ikke vaagen og ærbødig Tale om den gamle Gaard, hvori vi alle lever som Børn i Huset. Det glæder mig, naar jeg kommer i gl. Slægtsgaarde eller bare hos gl. Slægter at høre dem fortælle: Saadan sagde min Far altid, at *hans* Far havde sagt. Eller: det var altid Skik her paa Gaarden eller i vor Familie. Ja, ak det enkelte Menn's Liv er jo saa kort og derfor er det naturligt at være interesseret i sin Slægts Liv, derfor er det Mandens og Kvindens Hu at faa Børn for paa denne Vis som Led af Slægten at faa Del i Jordens Evighed, den verdslige Evighed, kunde vi kalde det, selv om den ikke er evig — ogsaa paa denne Maade at besejre Døden. Ja, Sejr over Døden, verdslig talt, ligger der i at have Børn, der fortsætter vort Liv under disse Stjerner, men ogsaa i at have Minder, bevare dem, leve i dem. Saa er det dog ikke sporløst svundet, det, de gl. virkede og var, dengang de var unge, var os. Nyttigt kan det være: vi hører eller læser om deres Fejl og kan saaledes i nogen Maade vare vor Fod for de samme Fejltrin — eller vi ved om deres Dannesind og kan opflammes deraf til rent Sindelag og skønne Handlinger — det kan styrke et Menn. i Fristelse at vide: saadant er aldrig gjort i vor Familie før. Og dernæst: at kende min Slægt

hjælper mig til at kende mig selv, kaste Lys ind over mit eget Væsen. Ja, det er det nyttige. Men i sig selv er det en stor aandelig Værdi at være interesseret i Sagn og Sange og Fortællinger om Menn og Land — al Kunst er jo til sidst Fortælling om Menn. og om Natur.

Dette var nu om Fædrelandshistorie i al Almindelighed; men for Danskes Vedk. er Fædrelandshistorie og Kongehistorie meget indvævede i hinanden. Det var en Konge, der samlede Riget. Det var en Konge, der lod den nye Tro bygge i By og i Sogn. Det var en Konge, der lod den rense, da den var sunket i Udyd. Det var i Aarhundreder Kongen, alles Øjne rettedes imod, naar højeste Dom skulde fældes. Det var en Konge, der førte til Krig mod Vender og Ester, Tyske og Svenske og Tyske igen. Og endnu den Dag i Dag er det en Konge, der indvier nye Storbygninger, lægger Grundsten, staar som det samlende Mærke for Folket under Fredens Gerning som i Krigens Tid, og da det tabte Land kom tilbage til dels.

Nu kunde det være en fristende Opgave, da denne vor ca halvtredsindstyvende Konge fylder 60 Aar, at gennemgaa nogle store Øjeblikke i vor lange Kongehistorie. Men det kan vi gøre en anden Gang. Det vilde for Resten fortegne Billedet, om vi gjorde det. Vi har jo ikke haft lutter dygtige Konger. Saa langt fra. Men vi har vel haft dem, vi har fortjent. De danske har sandelig heller ikke altid været et taknemmeligt eller let Folk at være Konge for.